

Decenii alături de Orchestra Radiodifuziunii...

Octavian URSULESCU

Pe vremuri i se spunea orchestra Radio-Televiziunii Române, cele două instituții fiind unite sub același stindard. De curând, Cristian Păunescu m-a invitat la TVR3 să vorbim despre această minunată orchestră – în studio se mai aflau Florian Lungu, Ionel Tudor – de 15 ani dirijorul ei –, Dan Dimitriu, Cristian Teodorescu. Am discutat despre amintirile fiecăruia dintre noi, cu imensă emoție, fiindcă se împlinesc 60 de ani de când orchestra a fost înființată. S-a pomenit acolo numele lui Marcel Ionescu, dar mai ales a fost evocată figura legendară a lui Sile Dinicu, de la a cărui naștere, iată, se împlinesc 90 de ani. „Meșterul”, cum îi spuneau toți, a fost cel care, prin prestigiul său de **muzician-nepereche**, a conferit prestigiu acestui ansamblu. Era aspru cu instrumentiștii, dar îi apăra de fiecare dată, ca un tată protector. Îmi aduc aminte că la un festival de la Mamaia

așa: detecta orice greșală, cât de mică ar fi fost ea. Avea și o memorie prodigioasă; după ce *trecea* o dată peste o piesă, aproape nu se mai uita pe partitură. Cine poate uita momentul când ridică mâna cu bagheta? Se făcea o liniște mormântală, nu se auzea nici musca! Mare păcat că s-a renunțat la celebrul semnal muzical al orchestrei: era o carte de vizită, o legătură peste timp!

Sile Dinicu avea o considerație deosebită față de acei compozitori-muzicieni de mare valoare, pe care i-a luat alături de el de foarte tineri, anticipând poate faptul că, peste ani, îi vor prelua bagheta în fruntea orchestrei. Este cazul lui Ion Cristinoiu, baterist în orchestră la una din primele ediții ale „Cerbului de Aur” de la Brașov, la sfârșitul anilor '60 ai secolului trecut (ce greu îmi vine să spun asta!), precum și al lui Ionel Tudor, promovat ca pianist al big-band-ului pe când era încă „junior”. Lui Cristinoiu, îmi aduc aminte, i-a dirijat impecabil toate creațiile, iar la reluarea festivalului de la Mamaia, în 1983 (...fusesse întrerupt în 1976...) am asistat la o discuție între ei, în care îi spunea regretatului compozitor – care avea unele îndoeli – că piesa acestuia, „Încrederea”, este o bijuterie și că va câștiga un premiu: cântată impecabil de Marina Voica, deloc preferată de regimul zilei, melodia a cucerit un premiu important, deși merita Trofeul. La fel și cu creațiile lui Ionel – aproape că îndrăznesc să afirm că Sile Dinicu i-a dorit pe amândoi urmași ai săi, cunoscându-le valoarea uriașă! Sile Dinicu era și un personaj pitoresc: purta o pălărie cu boruri largi, iar automobilul lui, Chevrolet Impala, făcea senzație – îmi închipui că nu prea mergea cu el,

consuma imens, iar benzina era atunci o problemă chiar și pentru o personalitate ca el! La Mamaia, în zilele premergătoare festivalului, erau faimoase partidele de cărți pe care le încingea cu bunii săi prieteni: Radu Șerban, George Grigoriu, Temistocle Popa, Vasile Veselovski, Gioni Dimitriu, Horia Moculescu... Îmi aduc aminte că m-a invitat și pe mine o dată, nici nu mai știu cum m-am scuzat, deși aș fi vrut să fiu alături de acești coloși, eu, un tânăr prezentator...

A crezut mult în diverși artiști, i-a sprijinit, i-a îndrumat, între ei – la loc de frunte – fiind Jeanina Matei sau Eva Kiss. Activitatea dirijorală nu i-a lăsat, din păcate, prea mult timp pentru compoziție, totuși „Meșterul» ne-a dăruit câteva creații memorabile. Între ultimele spectacole alături de el, pe scena Sălii Radio, mă duce gândul la unul în care semna un potpuriu din cele mai celebre refrene dedicate Bucureștilor, între care

figura și o piesă a sa. Ultima oară l-am văzut pe marele dirijor în aceeași sală de concerte: eu - pe scenă, el - în lojă. L-am omagiat, s-a ridicat în picioare cu mare greutate (pentru că suferise un atac cerebral): a fost aplaudat minute în șir de întreaga audiență! A fost ultima sa apariție în public...

Sile Dinicu, Ion Cristinoiu nu mai sunt, dar, de fiecare dată când vorbesc de big-band-ul Radio, simt o emoție specială, mă gândesc la ei, la Sandu Avramovici, Dan Mândrilă, Nicu Dumitrescu, Corneliu Meraru, Nelu Marinescu, Alin Constanțiu și toți muzicienii de legendă ai acestei orchestre minunate...Unii mai sunt printre noi, să-i cinstim cum se cuvine!

S. Dinicu, H. Mălineanu

organizatorii programaseră repetițiile în plină caniculă. Teatrul de vară nu era acoperit, cum cred că nu este nici astăzi, așa încât soarele îi năucea pe bieții instrumentiști, nevoiți să stea nemișcați pe scaune ore în șir. Sile Dinicu a făcut un scandal monstruos și nimeni de la Consiliul Culturii n-a îndrăznit să i se opună, drept care repetiția a fost mutată la o oră mai...umbroasă. Ca prezentator de 13 ori al Festivalului de la Mamaia, dar și al atâtor spectacole importante desfășurate în acompaniamentul Big-band-ului Radio – „Melodii”, „Șlagăre în devenire”, „Steaua fără nume”, emisiuni de varietăți – am asistat deseori la repetiții, fascinat de fiecă dată de rigoarea și seriozitatea sa. Avea un auz muzical *mai mult decât perfect* – dacă se poate spune